

Kristepane.

„Pořád tě štve to s Mallory? Do hajzlu s ní! Zapomeň na ni. Odkopla tě. Jsou to už dva roky. Chodí s nějakým... nickou. Kašli už na ni.“

Nedivil jsem se, že se mi Benny snaží vecpat do hlavy kus rozumu. Neví, co přesně se mezi mnou a Mal semlelo – proč jsem vzal na sebe většinu viny za to, k čemu mezi námi došlo, přestože to byla ona, kdo náš vztah ukončil. Nikdy jsem nechtěl nikomu říct celou pravdu. Kdyby ji Benny znal, možná by se k tomu stavěl jinak.

Číšník mi přinesl whisky a já ji do sebe obrátil.

Přišly k nám dvě dívky.

Vysoká zrzka zamávala. „Ahoj. Promiň, že jdeme pozdě.“

Benny jí položil ruku kolem pasu. „Rydere, tohle je Shera. A tohle je její kamarádka – jak že jsi říkala, že se jmenuješ?“

Odověděla mu, oči však nespouštěla ze mě. „Ainsley.“

Ainsley.

Když na mě začal třetí Macallan účinkovat, najednou jsem měl chuť se zničit.

Ainsley, myslím, že dneska se ti poštěstí.

Domů jsem se večer vrátil s pocitem, že potřebuju sprchu.

Skončil jsem v Ainsleyině bytě a ze vzteku jsem si s ní zašukal, zatímco jsem si představoval, že je to Mallory. Měla stejné černé vlasy, takže to byla hračka. Jsem ubožák. Litoval jsem toho, ale už to nešlo vzít zpátky.

Jí to ovšem nijak nevadilo. Oba jsme se udělali a celá se usmívala. A pak jsem, jako obvykle, chtěl okamžitě vyrazit domů. Zašukat si a zdrhnout mi nikdy nepřipadalo správné, ale sex byl skvělý jenom v tu chvíli. Když bylo po všem, jediné, co jsem chtěl, bylo vypadnout.

Naštěstí ode mě ta holka nic nečekala, tak jsem ani nemusel nic předstírat. Snadno dovnitř, snadno ven. Přesto čím jsem starší, tím ubožejší mi to připadá. V osmadvaceti už začínám chtít víc než rychlý šuk. Jen jsem asi zatím nenašel tu pravou.

Mám obrovskou sprchu. Spíš je to jedna velká koupelna se složitou skleněnou mozaikou, která mění barvy v závislosti na míře horka. Tuhle místnost mám v domě ze všech nejradši.

Zatímco po mně stékala voda, znovu jsem uvažoval nad tou jobovkou, kterou si pro mě nachystal Benny. Před očima se mi jako zrychlený film odehrál celý náš vztah s Mallory. A pak mi z oka stekla slza.

Zatraceně.

Během rozchodu i během všeho, k čemu došlo před ním, jsem ani jednou nebrečel – doteď. Po pravdě jsem si nedokázal vybavit, kdy jsem naposledy brečel – nejspíš na mámině pohřbu. Pravda, byla to jenom jedna slza, ale i tak to bylo víc než dost.

Promnul jsem si obličej a odpřisáhl si, že těch slz víc nebude – že tohle je konec mého pocitu viny, konec uvažování nad tím, co se stalo s Mallory. Bylo nutné to ukončit. Potřeboval jsem jít dál stejně, jako ona potrebovala začít znovu. Zasloužila si to. Měl bych to už hodit za hlavu.

Vypnul jsem vodu a dlouze vydechl, než jsem se začal sušit.

Jenom v ručníku jsem si lehl na postel a zvedl notebook. Po břicho mi stékaly pramínky vody.